

LIBRIS

We know
books

REBECCA YARROS

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

LIBRIS

We know
books

624 d.U.

Marbh – Portocaliu Coadă-Pumnal
(mascul) descendent al neamului Fhaicorain
Vârsta estimată: 76
Călăreți consemnați: 3

— COMPENDIUL DRAGONILOR,
ACTUALIZAT DE COLONELUL VALIN KAORI

BRENNAN

Astăzi e ziua în care îmi voi face părinții mândri, ziua în care în care voi deveni călăreț, ca mama și părinții ei.

Sau o să mor și o să devin cea mai mare dezamăgire a familiei Sorrengail.

Fir-ar, sper tare mult să nu fie așa!

Cumva, parcă aș prefera să mor decât să știu că mama ar putea simți nevoia să-mi schimbe numele de familie de pe piatra funerară, pentru că nu îl merit. Familia ei e atât de faimoasă printre călăreți încât tata i-a luat numele când s-au căsătorit, deși familia lui e la fel de influentă în cercurile scribilor.

— Sigur nu vrei să vii cu noi? întrebă Flynn Ennis, în timp ce cadeții din primul an se răspândesc în Valea Treieratului.

Brunetul musculos încordează mâna pe mânerul sabiei scurte, de parcă arma aceea ar avea vreo șansă să-l apere de un dragon.

Spre deosebire de Ennis, eu am crescut suficient de aproape de Aimsir – dragonul mamei – încât să înțeleg că, dacă un dragon și-a pus în gând să te omoare, ești deja mort. Nu se sinchiesc de nicio armă mai mică decât balistele și vântura-re-a săbiilor nu face decât să-i irite.

— Sigur.

Dau repede din cap și îi zâmbesc scurt, cu jumătate de gură, pentru a astâmpăra teama care îi lucește în ochi. Am petrecut o noapte împreună cu câteva săptămâni în urmă, dar nu pot lăsa sentimentele pe care le-aș avea față de el să dejoace anii lungi de pregătiri făcute în așteptarea acestui moment. Mai ales când face o alegere prostească.

— Ne vedem pe terenul de zbor, Ennis.

— Ne vedem pe terenul de zbor, Sorrengail, îmi răspunde, cu buzele tremurând abia perceptibil.

Se întoarce spre un grup de colegi de detașament și intră cu toții în pădurea de arbori uriași.

Pe toții zeii, cât de nesăbuiți sunt!

Îi urmăresc cu inima strânsă până când nu se mai zăresc. Probabil că e ultima dată când o să-i văd pe unii dintre ei – dacă nu chiar pe toți. Greșesc dacă își închipuie că sunt mai feriți de pericole în grup, ignorând sfatul profesorului Kaori de a înfrunta provocarea asta pe cont propriu, dar nimic din ce le-am spus în ultimele zile nu le-a schimbat părerea. Ar fi inutil să încerc încă o dată să-i conving, iar astăzi nu îmi

permit să irosesc energie sau să pierd timpul.

Singurele decizii pe care le pot influența sunt ale mele. Trebuie să găsesc copacul cel mai înalt cu puțință în centrul văii și să urmăresc dragonii care vor trece pe dedesubt, până când o să-l simt pe acela care mi-e sortit. E un plan simplu și, sper, eficace. Ar trebui să aterizez pe terenul de zbor în decurs de o oră.

Observ o mișcare cu coada ochiului și, cu inima cât un purice, mă întorc instantaneu spre dreapta pentru a întâmpina amenințarea, dar dau cu ochii de o persoană îmbrăcată cu uniforma crem a scribilor, care a apărut la cinci metri de mine din spatele trunchiului gros al unui copac.

— Dragonii detestă mulțimile de oameni. Te-ai gândit bine să procedezi de unul singur, spune tata, dând mulțumit din cap, și se apropie cu brațele deschise, iar lumina pestriță a soarelui sclipește pe firele aurii ale tresei de maior cusute pe umărul tunicii sale.

— Tată?

Abia am timp să-mi ridic falca de la pământ înainte să mă strângă la piept și să mă lovească afectuos pe spate. Îl îmbrățișez cu putere, inspirând mirosul liniștitor de pergament care i-a pătruns în uniformă, și ceva se echilibrează în mine, stabilizându-mă. O fi mama coloana rigidă a familiei, dar tata e inima.

— Ce faci aici?

— Aici, adică la Basgiath? întreabă, dându-se înapoi, și îmi oferă un zâmbet larg, pe care mama jură că l-am moștenit de la el.

Pe lângă asta, avem aceeași nuanță castanie a părului, deși al lui se preface treptat în argint, șuviță după șuviță, iar

al meu e mai buclat, și avem și același nas drept. Îi semăn tot mai mult pe măsură ce mă maturizez, ceea ce nu mă deranjează chiar deloc.

— Sau aici, în vale?

— Amândouă, răspund, pentru că foarte puțini scribi sunt autorizați să pătrundă în Cvadrantul Călăreților, dar *niciunul* nu are voie să urmărească Treieratul. Credeam că ești într-o misiune într-un loc secret.

E plecat din mai, ceea ce nu e un fapt neobișnuit, din moment ce tata e unul dintre scribii academici devotați mai curând analizei istorice decât consemnării evenimentelor actuale. Dispare luni în șir, întâi pentru cercetări, apoi pentru a-și trece pe hârtie descoperirile, dar la întoarcere ne aduce mereu cele mai frumoase cadouri.

— M-am întors în august, spune, apoi se încruntă. Îmi pare rău că am lipsit de Ziua Recrutării, dar nu concepeam să te las să pleci la Treierat fără să te văd.

Privirea îmi alunecă spre pădurea înconjurătoare și respir mai ușor când observ că nu mai e niciun călăreț în zonă.

— Mă bucur că ai venit, dar regulile sunt destul de nemiiloase. Dacă ești văzut...

— Dacă aș fi respectat regulile, aș fi înaintat mai mult în rang. Nu-ți face griji pentru mine. Mă înțeleg eu cu noul comandant al Cvadrantului Călăreților, spune, zâmbind și mai larg. Colonelul acela abia avansat are o slăbiciune pentru mine.

— N-aș asocia în veci cuvântul „slăbiciune” cu mama, pufnesc. În orice caz, nu de față cu ea.

Mă întunec la față, o libertate pe care nu mi-am mai îngăduit-o de când am traversat Parapetul în iulie, dar față de tata nu e nevoie să fiu în gardă.

— Nu îşi înmoaie tăişul decât pentru două persoane de pe Continent şi, dacă voi da greş azi, o să rămână doar una.

— Eşti preferatul ei, dar are felul ei de slăbiciune când e vorba de surorile tale, chiar dacă voi trei poate că nu vă daţi seama, spune tata, apoi mă ia de umăr şi ochii lui căprui se umplu de duiosie. Şi nu vei da greş.

— Nu vreau s-o dezamăgesc, recunosc în şoaptă. Nu vreau să-l dezamăgesc pe niciunul dintre voi.

Nu a existat un moment în viaţa mea în care să nu fi fost dureros de conştient de realizările tatei şi de respectul pe care l-a inspirat mama tuturor călăreţilor pe care i-am întâlnit vreodată. Nu mă deranjează povara renumelui lor, dar nici nu vreau să îl las să mă definească, ceea ce e al naibii de greu, având în vedere că m-am decis să îmbrac uniforma neagră a călăreţilor.

— Eşti supărat că nu m-am înscris în Cvadrantul Tămăduitorilor după ce ai petrecut atât de mult timp învăţându-mă despre ierburile medicinale?

Mama a avut grijă să mă înveţe tactici, ca şi când ar fi ştiut că voi traversa Parapetul.

— Niciodată. Ascultă-mă bine! spune tata, apropiindu-se. Nu m-ai putea dezamăgi niciodată, Brennan.

Mă priveşte în ochi şi clatină din cap.

— Integritatea, compasiunea şi mintea ascuţită fac din tine un om excepţional, de care orice părinte ar fi mândru. Mama ta se va bucura nespus să te vadă pe terenul de zbor indiferent ce dragon va avea înţelepciunea să te aleagă. Singura ei grijă e să supravieţuieşti şi cred că îţi dai seama că preocuparea asta ţine mai curând de faptul că ţi-e mamă decât că e comandantul tău. Inimile noastre nu ar rezista dacă ai păţi ceva.

Dau din cap, înghițind nodul de emoții care se străduiește din răputeri să-mi blocheze gâtul.

— Cum mai sunt Mira și Violet?

Mama nu-mi acordă niciun tratament preferențial în cvadrant, ceea ce înseamnă că mi-e interzis să primesc scrisori sau să aflu vești despre familia mea, asemenea tuturor cadetilor din primul an. N-am crezut că voi apuca ziua când mi se va face dor de săcăielile nesfârșite ale surorilor mele, dar chiar le simt lipsa. Constant. Mi-e dor să aud mereu pașii Mirei în urma mea și să văd zâmbetele care luminează chipul lui Violet când învață câte ceva nou.

— Încăpățânate și animate de o curiozitate riscantă. În ordinea asta.

Pe față îi apare încă un zâmbet larg și își ia mâna de pe umărul meu.

— Săptămâna trecută, Mira a fost cât pe ce să-l ia la bătaie pe Dain Aetos după ce Violet a căzut din copacul în care se cățăraseră împreună.

— Cam exagerează cu atitudinea asta protectoare, spun, arcuind buzele, dar surâsul îmi piere imediat. Violet s-a rănit?

Mereu a fost mai fragilă decât mine și Mira, mai predispusă la dislocarea și ruperea oaselor, dar are o minte fără seamăn.

Dinspre sud se aude un țipăt și întorc imediat capul spre pădure, dar tata abia se uită. Inima îmi sare din piept și, după un moment, deasupra copacilor se înalță un rotocol de fum, iar mirosul din aer prevestește un pericol iminent. Acolo, undeva, cadeții au început să moară, o soartă pe care urmează să o înfrunt și eu.

— Violet nu are nimic. Nimic ce nu a putut fi vindecat, mă asigură tata, trezindu-mă din gânduri.

— Foarte bine.

Slavă zeilor că există vindecători! E o pecete rară, dar călăreții înzestrați cu puterea de a reface lucrurile rupte, cum e Nolon, sunt o binecuvântare pentru sora mea. Ne-ar prinde bine mai mulți ca el.

Un copac se aprinde în zare și mi se usucă gura.

— Așadar la ce culoare speră? Întreabă tata liniștit.

— Mi-ar fi plăcut un dragon negru, dar niciunul nu vrea să formeze legături anul ăsta. Înclin spre verde, având în vedere firea lor mai constantă și mai rezonabilă. Probabil că e mai ușor să formulezi strategii cu un dragon pe care te poți baza. Și unul brun ar fi grozav.

Îmi masez bărbia cu degetul mare.

— Orice, numai nu un Portocaliu.

— Cine știe? Poate că ți-ar prii o anumită imprevizibilitate. Te-ar ajuta să atingi un echilibru, observă, cu un zâmbet pe buze.

— Zihnal, *nu!* izbucnesc, simțind că mi se scurge sângele din obraji, și îi trimit o rugăciune zeului norocului. Focul și impulsivitatea nu trebuie să se amestece.

— Ține minte doar că Zihnal nu îi favorizează numai pe cei care au nevoie de noroc, ci și pe aceia care îi acceptă darurile fără ezitare.

Învârte o mărgea neagră de la brățara pe care o poartă la încheietura stângă, apoi o dă jos și mi-o întinde.

— Un dragon este cel mai prețios dar pe care ni-l pot oferi zeii, dar vreau și eu să-ți dăruiesc asta.

— O porți... dintotdeauna.

Îmi trec brățara peste mână. A păstrat căldura trupului său.

— Iar acum e a ta. Voi sta mai liniștit dacă știu că porți cu tine o parte din mine.

— Mulțumesc!

Răsucesc brățara, așa cum l-am văzut pe el făcând de mii de ori.

Încă un cadet țipă în sud, mai adânc în pădure, și amânând-ne întoarcem în direcția aceea. Înghit în sec. Cu zgomot.

— Trebuie să plec.

— Te iubesc, Brennan.

Mă îmbrățișează din nou și îl strâng la piept cu putere.

— Data viitoare când te voi vedea vei fi călăreț, spune cu același veșnic calm.

Îmbrățișarea lui nu ascunde nicio disperare, nicio încordare care să sugereze teama că ar putea fi ultima dată când ne vedem.

— Așa va fi, îi promit.

Convingerea din vocea lui, certitudinea încurajatoare că voi supraviețui zilei de azi, este ceea ce îmi îngăduie să mă despart de el. Tata nu s-a înșelat niciodată, în nicio problemă, și nu am de gând să-i stric reputația tocmai azi.

— Și eu te iubesc.

— Nu-ți face griji, Brennan. Bucură-te de ziua de azi! Dragonii îi iubesc pe cei din familia Sorrengail.

Îmi întoarce spatele și se îndepărtează, iar ușurința cu care dispare printre copaci mă face să mă întreb de câte ori s-a mai pierdut astfel în fundal, în situații asemănătoare de periculoase, în numele cercetărilor sale.

Mă întorc spre centrul pădurii, îmi calmez respirația și inima agitată și îmi rotesc umerii.

Să mergem!

Pornesc prin pădure, cu frunzele tomnatice trosnindu-mi sub tălpi, atent după vocea aceea mică despre care ne-a vorbit Kaori, așteptând îndrumarea instinctelor. Deasupra, văzduhul se umple de culoarea brună a unui dragon care și-a luat zborul. Așadar nu e al meu.

— Îți spun, am văzut un Albastru în direcția asta! strigă cineva.

— Nu e niciun Albastru pe lista lui Kaori, contrează altcineva.

Îmi stă pe limbă să-i avertizez să se despartă, dar o rafală de foc erupe printre copacii din stânga mea. Sar în spatele trunchiului unui pin uriaș și, cu inima bubuind în piept, observ că vocile au amuțit. Un Roșu Coadă-de-Scorpion îmi apare deodată în față și îmi țin respirația, înțelegând instinctiv că dragonul ăsta *nu* e al meu.

Aștept să se îndepărteze, apoi ridic privirea spre ramurile lungi ale copacului sub care m-am adăpostit. Lui Violet i-ar fi plăcut tare mult să se cațăre în el.

Și îmi va oferi cel mai bun punct de observare.

Ramură după ramură, urc cu cât mai puțin zgomot cu putință, atent să nu-mi agăț de scoarța aspră sabia pe care o țin într-o parte. Un dragon răcnește în depărtare și imediat aud un țipăt, dar mă concentrez asupra cățăraturii. Dacă aș capitula înaintea fricii care îmi bate la porțile inimii cu toată subtilitatea unui berbec de asediu, dragonii i-ar simți mirosul.

Dragonii nu formează legături cu lașii.

Deasupra, crengile sunt tot mai rare și mai tinere, dar niciuna nu pare suficient de rezistentă încât să-mi susțină gre-

